

Pohádky loďky Matyldy

Dopadení piráta Hromburáce

Stanislava Bumbová

Ilustrace Zdeňka Študlarová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout s portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umístování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takovéto sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

Pohádky loďky Matyldy

Dopadení piráta Hromburáce

Stanislava Bumbová

Ilustrace Zdeňka Študlarová

Grada Publishing

Stanislava Bumbová

Pohádky loďky Matyldy
Dopadení piráta Hromburáce

Ilustrace Zdeňka Študlarová

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel. +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
jako svou 4144. publikaci

Odpovědná redaktorka Magdaléna Jimelová
Návrh obálky, grafická úprava a sazba Jan Šístek
Počet stran 64
První vydání, Praha 2010
Vytiskly tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2010

ISBN 978-80-247-3575-7 (tištěná verze)

ISBN 978-80-247-7424-4 (elektronická verze ve formátu PDF)

© Grada Publishing, a.s. 2012

Obsah

Kapitola 1	Vokounek	7
Kapitola 2	Hromburác Ztratihnát	10
Kapitola 3	Rybka odplula	12
Kapitola 4	Tajemství pirátských beden	16
Kapitola 5	Čarovné semínko	20
Kapitola 6	Stromek	22
Kapitola 7	Pes	24
Kapitola 8	Kamarádi	29
Kapitola 9	Čas stromu	32
Kapitola 10	Zachránění námořníci	39
Kapitola 11	Piráti dopadeni	41
Kapitola 12	Tuláček	44
Kapitola 13	Buráček	48
Kapitola 14	Brk	53
Kapitola 15	Hromburácovo dopirátování	56
Kapitola 16	Přivítání	61

Kapitola 1

Vokounek

Zlaté sluníčko se koupalo v mořských vlnách a prosvěcovalo krásný den svou vlídnou, teplou tváří. Opíralo se hřejivými paprsky do plachet Rybky, velké obchodní lodě, i do modrobíle pruhovaných triček její letité posádky. Námořníci se shromažďovali na vyblýskané čistounké palubě

a vyhlíželi přístav, který by se měl každým okamžikem objevit na modravém horizontu. Už se těšili na úsměvy krásných dívek, na jejich uvítání po dlouhé cestě. Už by rádi složili svůj voňavý náklad čaje, kávy a koření a v přístavních hospůdkách poklábosili s kamarády o všem, co viděli a zažili, než se s večerem blaženě uloží do postele, která se nehoupe a není nacucaná vodou a solí.

Na palubu Rybky se pomalu přišoural staříčkový kapitán Vokounek. Byl tak starý, že by mohl své příběhy vyprávět třeba sto let, kdyby je nebyl už všechny zapomněl. Vlasy i vousy měl bílé jako mléko, na krku šálu, jak ho ta mořská sůl po léta soužila, v kříži měl housera a v koleni vodu. Byl to námořník každým coulem, proto celá posádka nevěřicně koukala, když Vokounek chraplavým hlasem pronesl:

„Námořníci, vlasy i vousy mám bílé jako mléko, v krku mě škrábe mořská sůl, v kříži mám housera a v koleni vodu. Jsem tak starý, že bych mohl své příběhy vyprávět třeba sto let, kdybych je už dávno nebyl všechny zapomněl. Proto jsem se rozhodl, že odjedu na odpočinek do jižních Čech, kde budu chytat kapry v rybníce a chodit do lesa na hříbky a babky. Byli jste mi věrnou posádkou a měl jsem vás všechny rád...“ Kapitán posmrkl a zamáčkl slzu a posádka také posmrkla a také zamáčkla slzu. Někteří i dvě, protože Vokounek byl skvělý kapitán a dobrý člověk, a to pak přijde lítost i na tak drsné námořníky, jako byli tito.

„Doufám, že budete dobrou posádkou a neuděláte mi před novým kapitánem ostudu,“ zamračil se Vokounek přísně. Námořníci se postavili do pozoru a jako jeden muž řekli: „Budeme a ostudu vám, pane kapitáne, neuděláme!“

„A že jsem tak smělý, kdo bude ten nový kapitán?“ zeptal se lodní kuchař Čoudík.

„Nebud' zvědavý, Čoudíku, nebo budeš brzy starý jako já,“ odpověděl Vokounek tak, aby nikdo nepoznal, že právě zapomněl, komu to vlastně dal Rybku a svou věrnou posádku.

„Přííístáááv!“ vykřikl plavčík z hlásného koše a všichni se hrnuli k přídi, aby ho také viděli. I Vokounek se šel podívat, ale ne na přístav, nýbrž na moře, aby se rozloučil a poděkoval. Dlouho stál staříčkový kapitán čelem k moři a mluvil s ním o tajných věcech, které znají jen nejstarší námořníci, byť už všechno ostatní zapomněli...

Večer se posádka s Vokounkem rozloučila po námořnicku a druhý den ráno ho doprovodila na vlak, který Vokounka zavezl do jižních Čech k rybníku plnému kaprů a k lesu, kde byl jeden hřib vedle druhého. Zato babka tam byla jenom jedna, ale pořádná! Uměla kapra na modro a smaženici z těch hříbků, které Vokounek našel v lese a také měla chalupu, kde byli s Vokounkem ještě dlouho šťastně živi a zdraví.

Kapitola 2

Hromburác Ztratihnát

Posádka Rybky už byla netrpělivá. Za pár minut měli opět vyplout pro náklad koření a nový kapitán nikde! Dokonce ho ještě ani neviděli, jen se k nim připojili nějakí jiní cizí námořníci, které prý nový kapitán posílá.

Staré posádce se noví námořníci vůbec nelíbili. Jednomu chybělo oko, druhému ruka, třetí neměl zuby, čtvrtý vlasy, pátý rozum, další měli ve tvářích i na těle šrámy a jizvy a šel z nich strach, i když se smáli a sladce mluvili. Chválili Rybku, jaká prý je to bytelná loď a kolik zboží se do ní vejde.

Konečně se ozval skřehotavý hrubý hlas:

„Zvedněte kotvy, napněte plachty a přímo na jih!“

Na palubu se vyhoupla ohromná postava. Zarostlá zjizvená tvář plná chmur a zloby, v podpaží berle a místo nohy kůl, který při chůzi zlověstně vyťukával do prkenné paluby, kdo že je tu pánem!

„Vokounek se zbláznil,“ zabědoval Čoudík. „Přeci nás nemohl dát takovému pirátovi.“

„Chá, chá, chá!“ zasmál se strašlivě kapitán. „Vokounek vás nedal mně, ale někomu úplně jinému, ale já jsem si vás od něj vzal! Chá, chá!“ smál se kapitán i celá ta jeho podivná sebranka. Nebylo pochyb, loďka Rybka s celou posádkou padla do rukou pirátů.

Hromburác Ztratihnát, tak se ten ukrutný pirátský kapitán jmenoval, byl postrachem všech moří. Báli se ho dokonce i žraloci, protože kdysi jeden takový hladový žralok neprozřetelně posnídal Hromburácovu nohu a on pak přísahal krutou pomstu všem žralokům a potom i lidem, protože se mu smáli. Možná, že to bylo i naopak: lidé se mu smáli, začali mu říkat Ztratihnát a kapitán se na ně rozzlobil, potom na žraloka a pak na celý svět...

Příliš pozdě pro Rybku a její posádku. Na širém moří nebylo, kam utéci, ani kde se před Hromburácem schovat. Dělali tedy, co kapitán přikazoval, a doufali, že na ně osud opět shlédne přívětivějším pohledem.

Kapitola 3

Rybka odplula

Cesta ubíhala rychle. Slunko příjemně hrálo a přes všechny strach a neklid se Rybka bez problémů dostala na podivný ostrov plný krásných květů a stromů, provoněný svěžím vzduchem a rozjásaným zpěvem ptáků.

Když přirazili ke břehu, Hromburác si svolal své piráty a rozkázal jim:

„V noci námořníky zajmout a přivázat u nejbližšího stromu, tak!“

„A proč?“ zeptal se ten, kterému chyběl rozum.

„Aby nám nepřekáželi, hňupe!“

„A proč?“

„Kuš!“

„Kuš? Já myslel, že je budeme svazovat provazem...“

„Aúú!“ zaúpěl kapitán.

„Klid, kapitáne, námořníky v noci svázat u stromu, rozkaz!“

„Provazem?“

„Čím jiným, hlupče!“

„Rozkaz!“

Na Rybku se snesla noc. Námořníci ulehli do svých houpacích sítí a unaveni celodenní dřinou usnuli spánkem spravedlivých. U kajuty se s tichým zaskřipáním otevřely dveře a měsíční svit narýsoval obrysy zlověstných postav.

„Na ně!“ vyjekl pirát s hákem místo ruky a ukrutníci se vrhli na nic netušící námořníky.

Byl to lýtý boj! Námořníci se srdnatě bránili, leč posléze podlehl Hromburácově pirátské zlovůli. Svázané námořníky

s roubíky v ústech, aby netropili rámus, naložili piráti do člunu, odvezli je na ostrov a přivázali je k velikému stromu.

„He, he, he!“ vysmívali se námořníkům.

„He, he, he!“ oplatil jim z pod roubíku kuchař Čoudík, až se na něj upřely starostlivé pohledy kamarádů a ne jeden přemýšlel, zda se Čoudík nějak nešikovně neuhodil a jestli se mu to v hlavě všecko nespletlo. Ale Čoudík, Čoudík věděl své...

Ve tmě nebylo moc vidět, co Hromburácova posádka dělá. Jen laskavý měsíček dával tušit, že na břeh ostrova snášejí piráti jakési bedny – kdo ví, kde je vzali – chystají lucerny a pytle a do toho Hromburác hromuje:

„Rychle a tiše, vy přetrhávejte, ať je nevyplašíte!“

Koho to nemají vyplašit? Bezpochyby jdou něco loupit, ale co? Vrtalo námořníkům hlavou.

Jediný Čoudík nemudroval. Přišla jeho chvíle! Jako správný kuchař vydoloval zpod zástěry nůž, protože pořádný kuchař se bez dobrého nože nikdy neobejde, a jal se přerezávat provaz, seč mu síly stačily.

Ale ouha! Co to? Piráti se vracejí! Nesou těžké plné bedny!

„Huhli, huhli!“ vykřikl jeden ze spoutaných námořníků, což mělo znamenat: „Čoudíku, rychle!“

Čoudík řezal, až mu pot po čele kanul, ale to už piráti vyráželi na člunu k Rybce a – hrůza! Zvedají kotvy! Odjíždějí bez námořníků a ještě se určitě dopustili něčeho zlého! Čoudík řeže a řeže, jenomže ještě nedořezal a Rybka už odplovává a zanechává nešťastné námořníky jejich osudu. Konečně! Lano povolilo. Námořníci utíkají do moře, skáčou do jeho nocí potměných vln a plavou za svou lodí. Rybka však už byla daleko a znaveným námořníkům zmizela nenávratně ve tmě...

Ačkoliv, kdopak se to tam, nikým nepozorován, vyhoupl na palubu? Kdo se to příkrčil v koutě, když se vydal jeden z pirátů na obchůzku? Kdo to vlezl do prázdného sudu a přikryl

se nenápadně plachtou? Inu ovšem! Alfonz Kocábka, letitý zkušený námořník a nejzdatnější plavec, oddaný moři tělem i duší a hlavně člověk dobrý a spravedlivý. Sílu mu dodávalo rozhořčení nad Hromburácovou ukrutností a jeho nekalé pikle, kterým se rozhodl přijít na kloub. Jako jediný z námořníků se dostal na odplouvající Rybku, a tak byl také jediný, kdo mohl Hromburáce zastavit.

Kapitola 4

Tajemství pirátských beden

Piráti byli nadmíru spokojeni. Ukořistili loď a ještě je plná nákladu!

„To je panečku zbožíčko,“ liboval si Hromburác. „Pět ran do mořské chalupy, to bude penízků, zlaťáčky se pohnou, už je slyším v dálce cinkat: už jdem’, už jdem’, jako ty zlaté zvonečky.“

Morces korál, to byl lup!“ Bodře poplácával zubící se piráty po zádech, když se pomalu rozcházeli k odpočinku.

Kocábka v sudu vyčkával, dokud vše neutichlo, a přemýšlel, co by bylo nejlepší udělat. Sám piráty neporazí, to se rozumí, ale alespoň by se mohl podívat, co tak vzácného vezou. Určitě to mají ukryté dole v podpalubí, stačí jen nepozorovaně vylézt a vsoukat se dovnitř. A také že už Kocábka opatrně vylézá a už se souká, rozžíná lucernu, sestupuje po starých schodech – ouvej, ty vržou, jen aby se žádný z pirátů nevzbudil – a už je dole u těch tajemných beden.

Ony to vlastně nebyly bedny. Ano, teď to Kocábka uviděl! Vždyť jsou to klece! Pevné, neprostupné mříže a uvnitř... Kocábka na to zírá s otevřenými ústy, vlastním očím nevěří... Ptáci? Tahle přepestrá duhová záplava krásy jsou ptáci uloupení zлыми piráty z jejich domova na ostrově?

„Že se nestydíš, Hromburáci!“ ulevil si Kocábka, když viděl přesmutné ptačí hlavičky, kterak se teskně kloní, a bolavá křídla, kterými ta nebožátka marně tloukla do ocelových mříží.

Ale to už Kocábka na nic nečekal. Otevřel první klec, popadl duhového ptáčka do náručí, otevřel dvířka, která vedla do podpalubí, a vypustil ptáka na svobodu. A už běží pro toho modrého se zlatou chocholkou a pro zeleného se žlutým pírkem v ocásku a pro červeného a bílého... Každého bere něžně, aby se nepolekal, tiše jim povídá a hladí je, dokud je nevypustí. Ale noc už bledne! Kolik ptáků ještě zbývá? Kocábka otvírá dvířka klecí:

„Tam, tam leťte, zobáčkové, těmi dvířky. Rychle, než přijde den.“

Barevná záplava se rozlétla podpalubím a ze dvířek k obloze, kde už hasla poslední hvězdička. Už zbýval poslední šedivý ptáček, ale tak se chudinka bál, že ani z klece nevlétl.

Kocábka ho chová a chlácholí, po zobáčku hladí, když v tom zaslechne strašlivý křik, ba řev rozzuřeného kapitána.

„Rychle uleť!“ šeptl Kocábka šedáčkovi. Ptáček zamával křídly a rozletěl se za ostatními. Měl to jen tak tak.

Představte si! Kanón na ně Hromburác rozkázal přivést! Ještě štěstí, že ho na Rybce nikdy nepotřebovali, proto jim celý zrezivěl a nestřílel. Dělová koule, kterou Hromburác kázal do kanónu na ptáčky nabít, nakonec udělala: Pluf – vypadla z kanónu, podrazila Hromburácovi nohu, takže sebou pirátský kapitán plácl na palubu a křičel a hromoval, až byl ve tváři celý brunátný, ale nebylo mu to nic platné.

„Kdo to byl?! Kdo to spáchal?! Který ničema?!“ řval Ztratihnát, když mu jeho kumpáni pomohli vstát.

„Cože?! Mně budete nadávat do ničemů! Kanónem na ptáčky? Vy jeden chlape bezcitná, nelido násilná!“ vykročil si na piráta spravedlivý námořník Kocábka, kterého už beztak v podpalubí lapili a čekali, až si na něm Hromburác obrousí osten svého hněvu.

„Ha! Kocábka! Námořník z Čech! No počkej! Já s tebou zatočím tak strašlivě, tak krvežíznivě, tak ukrutánsky, že se ti vlasy zježí a vousy vypadají: Žralokům tě předhodím ke svačině, pilouni tě rozřezou na takovýchle kousičky, na nudličky tě nasekám, plankton z tebe nadělám, velryby tě spolykají a vodotryskem v zádech vyplivnou...“ – tak i jinak hrozil Hromburác Kocábkovi, ale ten ani okem nemrkl, jen se mračil a byl rád, že jsou ti krásní ptáci zase v pořádku.

„Už to mám!“ zvolal náhle Hromburác. „Na pustém ostrově tě vysadím! Na tom nejpustším ostrově, kde budou jen skály a kamení, a tam bídně hladem a žizní prstíčkem hrabati budeš!“

A protože právě okolo takového ukrutně pustého ostrova jelí, popadli piráti Kocábku, svázali ho, aby se mu zase

nezachtělo plavat a nechali ho na tom pustém ostrově, kde byly jen skály, písek a kamení.

„U krabího klepete, Alfonz,“ povídá si Kocábka, když tak sám ležel svázaný v písku, „tak odsud se hned tak nedostaneš...“

